

cròniques intempestives

Les reformes que encara estan pendents

JOSEP ANTON
ROSELL

Una voluntat de continuïtat, que procedeix tant de la memòria orgullosa d'un passat compartit com de la voluntat ferma de projectar, entre tots, un futur comú en llibertat. Aquesta podria ser la conclusió del debat d'investidura. Perquè això sigui així és necessari que tots anem a una i tenint present que no són els coprínceps els representants del país, sinó el Consell General, o sigui aquells ciutadans que vam votar perquè ens representin. La concepció de país és més important ara que mai, però en el clar sentit que el país som tots. No és el moment de tornar a reviuire les paradoxes estranyes de què per tal de què un no mani, es millor que passi tot. Deixem de banda les divisions i adoptem el fàcil sistema de sumar.

És el moment de l'esforç col·lectiu i de solucionar d'immediat els reptes més importants. El primer no pot ser altre que la consolidació fiscal. Les prioritats que es reclamen es reduir el dèficit i estabilitzar el deute públic, per facilitar el finançament

de deute. Perfecte, si no fos que de no existir les inversions és més que difícil un desenvolupament. Acabar el que s'ha començat i poca cosa més. És el que es manifesta. Sí, d'acord, però de quina manera. Aquesta és la qüestió. Està clar que amb pressupost les coses poden ser el que tenien que ser i mai van ser possibles.

No es parla, però és de tot punt necessari un sanejament del sector financer. A casa nostra això és possible, en primer lloc perquè la situació no és dolenta. Gaudim d'una confiança evident que tenim que mantenir. Però el nou Govern té una assignatura que necessàriament ha de poder aprovar i que no és altra que una transformació del sistema financer. No és fàcil, però es necessita, per tant s'ha de fer. Aquesta transformació passa per l'expansió i per la reorientació de moltes activitats del sector.

Les reformes estructurals per incrementar el creixement econòmic és del que més es parla, encara que no amb la suficient intensitat per saber de quina manera s'ha de poder fer i sobretot qui paga el canvi. Per sortir de la crisi es posa com a bandera saber aconseguir un augment substancial de la productivitat i de

la competitivitat. Això passa, en primer lloc, per millorar la formació del capital humà que fa molts anys i panys que ens havíem oblidat d'ell. Es volia pagar barat una feina a realitzar no sempre per un personal preparat que, per tant, demanava un salari equiparable a la seva formació. En aquest camp s'ha perdut tant de temps que serà molt difícil recobrar un camí que en altres llocs ja s'ha fet i amb bons resultats. En el tema educatiu professional estem instal·lats en la mediocritat i no es veuen massa sortides immediates. Però encara hi ha més. En matèria laboral les reformes iniciades són

No es parla, però és de tot punt necessari un sanejament del sector financer

minses en quantitat i mínimes amb objectius urgents. La reforma passa per canvis substancials en la contractació i en una política activa de contractació laboral.

Es demana una major participació del Govern. El cert és que aquest ha fet el que ha pogut amb les li-

mitacions imposades i que el nou Executiu que ara començarà si no compta amb la participació privada li serà molt difícil aconseguir disminuir l'atur i millorar les ofertes en el camp del treball. El consens amb les institucions passa perquè tots assumim la part de responsabilitat que ens correspon i no esperem que siguin els altres els que facin la feina que és de la nostra obligació.

Una vegada més es tracta no tant de demanar responsabilitats al sector públic, sinó de que el sector privat sàpiga donar un pas endavant en la reforma econòmica i laboral. ≡
Periodista